

ΑΘΗΛΛΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ : ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥ ΛΙΔΑΚΙΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΧΤΗΣ: ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ἐπιταγὲς κλπ πρὸς τὸν
κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκι,
Καποδιστρια 36 Ρέθυμνο
Κρήτης.

ΧΡΟΝΟΣ Α'. ΡΕΘΥΜΝΟ 17 ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ 1924 ΑΡΙΘΜΟΣ 15

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

« Ἀρχόντισσα Ῥοδίτισσα, πῶς μπήκες;
γυναῖκες διώχνει μὰ συνήθεια ἀρχαία
ἐδῶθεν. — « Ἐχω ἓνα ἀνίφι, τὸν Εὐκλέα
τρία ἀδέρφια γινὸ, πατέρα Ὀλυμπιονίκης,
νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει Ἑλλανοδικὸς
καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲτ' στὰ ὠραία
κορμιά, ποὺ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
παλαίβουν θαυμαστὲς ψυχὲς ἀντρείας.

Μὲ τὰς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια
στὸν αἰῶνα τὸ σό'ι' μου θὰ φαντάζη
μὲ τῆς ἀντρείας τ' ἀμέραντα πρόνομια.
Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
σὲ ἀστραφτερό κατεβιτό μαρμάρου
ἕμνος χρυσοῦ τοῦ ἀθάνητου Πινδάρου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1) Πεννιὲς τ' ἀρχισυντάχτη 2) Ἄσκημος 3) Ἀ-
νατριχίλες 4) Ἀλήθειες 5) Κόκκινα Λιοντάρια
6) Φτοχοῦ Ἀγάπη 7) Λόκος

ΠΕΝΝΗΣ Τ' ΑΡΧΙΣΤΥΛΑΧΤΗ

Τοῦ τελευταίου φάλλου τῆς «Ἀθηνᾶς» τοῦτο-
 χε μὴ καλὴ ὑποδοχὴ. Τὸ
 γιατί εἶναι εὐκολονόητο. Ἡ
 καλὴ «Δημοκρατία» ἀνα-
 γνωρίζοντας τὴ ξεχωριστὴ
 ἐμφάνισή τοῦτου τοῦ φάλλου
 ἔκαμε σκετικὴ κριθέντα.
 Λίγο αὐστηρὴ ὄρω. Σά-
 μπως μὲ προκατάληψη γιὰ
 τὸ δυσκολονόητο. Ἐργα-
 δειάζει τὸ τραγοῦδι «Χρου-
 σουργή—Ρόδο» γιὰ δυσκο-
 λονόητο, πρῶτα πού κι' ἐν
 ἰσχυροῦς τοῦδε εἶμασθε
 ὄχι πρὸς πιστεμένους πὸς ὁ
 ποιεῖται δὲ πρὸς οὐλομό-
 ναχος τῆν ἦδον. Χρειάζε-
 ται ἰσχυρὰ ἐνέργεια κι'
 ἀπὸ τὴν ἀναγνώστη, ἐνέργεια
 ἀπὸ τὴν ἀναγνώστη.

Ἡ ἀγνή πού ἴδῃ οἱ ποι-
 ητῆς πρὸς πρὸς νῦναι
 πρὸς πρὸς. Ἄν ἰκούσωμε τὸ
 Suarés λέει πὸς δὲ πιστεύ-
 ει στὰ εὐκολονόητα ἔργα
 γιατί λησμονοῦνται εὐκολα.
 Κι' ἀδελφοί μᾶς ἔρχονται στὴ
 θύμησή τῶν λόγια τοῦ
 Καρλά. «Ἐκὰς τὸ φῶς
 ἀκόμα μπορεῖ νῦναι σκο-
 τῶδες σὲ μὴ ὠρισμένη κα-
 τάστασι τοῦ ματιοῦ» Nil
 luce obscurus (τίποτε σκοτει-
 νότερον ἀπὸ τὸ φῶς) «Ἄν
 πρὸς νῦναι μᾶς παραξενυθῆ
 μερικῶν ἢ ἐπιμονῆ στὸ σκο-
 τεινὸ στοιχεῖο τοῦ τραγοῦ-
 διοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι τὸ γνω-
 ρίζανε. Οἱ Πίνδαρος (Ἐκοί-
 ταξε κι' ἐπὶ τὴν Ἀριστοτέλη
 καὶ ἐπὶ τὸν Πλάτωνα - Λογγίνο.)
 Τὴ σφάντα τὴν ἰφίαν νᾶ
 χροακτῆ τῆς, κυριώτατα,
 τὸν περὶ τοῦ. Γιὰ τὴ ποί-
 ηση γυροῦν κατ' ἄλλο ἰκό-
 μα. Πρὸς ἰπ' ὅλα τὴν ἐκ-
 φραση πού προκαλεῖ τὴν ἐκ-
 σταση. Ἡ ποίηση μελετᾷ,
 κυριώτατα, μὲ τὴν εἰκόνα.
 Κι' ἡ εἰκόνα γιὰ νᾶ τοῦ
 πρᾶσθη, ἐντονώτερον κατ' ἄ-
 λλον πρὸς τὴν ἀμεση, τὴν
 καθαρὴ ἔφραση. Μεταφέ-
 ρει. Μαζὶ καὶ φωτίζει καὶ
 σκοτίζει. Ἔναι στὸ φυσικὸ
 τῆς τέχνης νᾶ μὴν εἶναι
 ἀπλή. «Ὁ φθὸς βαθύτερα βλέ-
 πει, τόσο καὶ πολλαπλότε-
 ρη γίνετα. Τὸ τραγοῦδι,
 ὅσο ψηλότερ' ἀνεβαίνει τό-
 σο θαμπώνεται καὶ θαμπώ-
 νει.» (Παλαμάς, «Ἀσάλευ-
 τη ζωὴ» ε', στ') Σωστῶ.
 Κάθε τραγοῦδι, πού δὲν

εἶναι ντυμένο μὲ κένο τὸ
 ἀραχνένο—γιὰ τὸ μύστη
 μόνον!—σκέπτεται τῆς τέχνης
 πύκνους, λίγα εἰκονομαίαι
 καὶ σκοτεινῆς δὲν εἶναι τρα-
 γοῦδι.

Εἶναι γέννημα μιᾶς στιγ-
 μείας ἐμπνεψῆς πού ἂν ἴ-
 ριθῆ νᾶ κῆθ' ἐξέλκη θᾶ δι-
 κλωθῆ καὶ τὸ τραγοῦδι πρὸν
 προφτίτη νᾶ χροακτῆ. Εἶ-
 ναι τότε, ὅχι περὶ ἕνα γέν-
 νημα τῆς φαντασίας χροαχ-
 μένο μὲ τὸ χέρι τοῦ ποιη-
 τῆ πρὸς μὴ ζωγραφία ἀ-
 ποκατακλωμένη στὴ ψυ-
 χῆ τοῦ ποιητῆ σὲ τὴ μὴ
 εὐκρίστη φωτογραφικῆ
 πλάκα. Τὸ τέτοιο τραγοῦδι
 μπορεῖ νῦναι τερπνόν, ν' ἴ-
 ρεση. Τοῦ κείπει ὅμως ἡ
 σφραγίδα τῆς τέχνης πού τὸ
 σκοτεινιάζει λίγο κίνοντῆς το
 νᾶρχεται ἀπὸ μαζοῦ γιὰ
 νᾶ πηγαίνει μαζοῦ.
 (Suarés) Ἔνα τέτοιο τρα-
 γοῦδι—εἰκονομαίαι—εἶναι
 πρὸς πρὸς. Σερνιέται.

Αὐτὰ γενεαί.

ΔΗΓΗΜΑ

ΔΕΚΗΜΟΣ

I

Περπατοῦσε βιαστικὸς κάτω
 στὴν ἀμμουδιά. Τὰ πόδια του
 βουτοῦσαν σ' ἄπαλό στρώμα
 τῶν φυκιῶν καὶ κάπου—κάπου
 σποντάφταν σὲ κάτι συντριμμια
 ἄγμῆνα ἀπ' τὴ θάλασσα πού
 ἀναλυτὸ χρυσάφι τῶρα μεσ' στὸ
 φεγγαρόφωτο δειχνοῦν. Ἀνά-
 πνεε γρήγορα τὸ ποτισμένο ἀπ'
 ἦν ἀρμύρα ἀγέρι καὶ τὰ πλε-
 μόνια του φουσκῶναν ἀπ' τὴν
 ἀλάλητη τὴν ἦδον. Ἄκουε τὸ
 κῆμα πού σιγαλὸ ξεψύχαε στὰ
 πόδια του κι' ἡ ἐπαναστάτρα ψυ-
 χῆ του, σὰ νᾶ μὴ συβαζόταν μὲ
 τὴν εἰρήνευση, τ' ἀργοκούνημα
 τοῦ γιαλοῦ, τὸν ἔκανε νᾶ βιάζῃ
 τὸ σάλεμα. Μιά στιγμὴ σταμά-
 τησε. Σταμάτησε γιὰ νᾶ κρατήσῃ
 τὴ κλωστή τῶν λοῖσμων του
 πού γρηγοδρομάρηδες τὸν φέρνα-
 νε πέρα στὴν ἠλεκτροφωτισμένη
 πολιτεία πού μακροῦθε φάντα-
 ξε σὰ θεώρατο στοιχεῖο δλόφω-
 το π' ἄφινε κάτι βαρυνὸς σὲ-
 νους πού δισταχτικοί φτάναν ὡς
 τ' αὐτιά του. Καὶ πέταε ὁ λοῖ-
 σμὸς του σὲ κάποιο ἀφιμένο ἀρ-
 γαστήρι μέσα σ' ἕνα εὐωδιαστὸ
 μπαξεδάκι, ἐν' ἀργαστήρι βου-

τημένο στὸ περιπλοκάδι. Ὅλο-
 πράσινο. Τ' ἀρ' ἀστήρι του. Κι'
 ὄλοένα βίαζε τὸ σάλεμα γιὰ νᾶ
 φτάσῃ γρηγορώτερα στὴν εὐτυ-
 χιά του, στὸ στοιχεῖο του.

II

Ξέμακρὰ ἀπὸ τὸ κόσμον κι' ἀπὸ
 τὸν ἀνθρωπο. Ξέμακρὰ ἀπ' τὴ
 συνειδησιμένη τὴν εὐτυχία κι'
 ἀπὸ κάθε τι τὸ ἐλκυστικὸ γιὰ
 τοὺς ἄλλους ὁ Κώστας ὁ Ἀδι-
 κημένο, εἶχε χίσει τὴ φωλιὰ
 του. Καὶ τὴ φωλιὰ; Αὐτὸς σκα-
 λιστῆς. Καὶ τ' ἀργαστήρι του τὸ
 πράσινο ἢ φωλιὰ. Καὶ μέσα
 στὴ φωλιὰ του τὴν ἀγαπημένη,
 μύστις αὐτὸς τῆς λεφθῆς τῆς τέ-
 χνης δούλευε τὸ ξύλο. Ὅλομό-
 ναχος.

Μικρὸς ἀκόμα—πουλὶ ἀπλερο
 εἶχε νοιώσει τὴ σκληράδα τῶν ἀν-
 θρώπων ὕστερα ἀπ' τὴ σκληρά-
 δα τῆς Φύσης. Ὁ Κώστας εἶχε
 γεννηθῆ ἄσημος. Ὁλόσημος
 ὁ Κώστας. Κι' οἱ οὐτιδανοὶ τὸν
 τυλίξαν μὲ τὴ καταφρόνια. Ἡ
 ψυχὴ του ἀγνάντευε τὰ ψηλὰ τὰ
 παλάτια τοῦ ὠραίου ἀπ' τὰ μι-
 κρὰτα τῆς μᾶ οἱ σκληροὶ χτυπή-
 σαν τὴν ὠραιόπαθη ψυχὴ τοῦ
 ἄσημου. Κλειστήκε ὁ Κώστας
 στὸν ἑαυτοῦλη του. Κλειστήκε
 μέσα σ' ἀργαστήρι του καὶ μέσα
 κεῖ πελέκαε τὸ ξύλο. Μικρὸν
 ἀπὸ τὸ κόσμον, μακρὸν, ἀπὸ τὸν
 ἀνθρωπο, ἀπ' τὴ γυναῖκα. Ἀνέ-
 ραστος ὁ Κώστας καὶ μόνον ἡ ἀ-
 σκημιά του ἢ ἀγάπη του. Μὰ
 ὄχι μοναχέμένη ἀγάπη ἢ ἀσκη-
 μιά. Μιά φωτογραφιοῦλα πού
 τὴν βρῆκε ὁ Θεὸς ἔφερε πού με-
 κειὰ τὸ βαθυστόχαστα τὰ μάτια
 τοῦ γέμισε τὴ καρδιά καὶ τὴ ψυ-
 χῆ τὴ τραβηγμένη ἀπ' τὴ σκλη-
 ράδα τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλος
 Καλάφ ὁ Κώστας π' ἀγάπησε
 τὴ ζωγραφία τῆς περιγῆπισσας
 τοῦ Τυραντοῦ. Μὰ τοῦ Καλάφ ἡ
 ἀγάπη κάποιος εἶχε ζήσει. Ἄλ-
 λοὶ τοῦ Κώστα—ὡ τρισάλλοι του!
 ἀπλή εἰκονοῦλα, ζωγραφία ἢ ἀ-
 γάπη του. Μὰ ὄχι μοναχέμένη
 ἀγάπη ἢ ζωγραφία. Ἡ θάλασσα
 ἢ βαθυγάλαξ τῶρα, ἡ πρᾶσινω-
 πῆ ὕστερα, χρυσαδερῆ μεσ' στὸ
 φεγγαρόφωτο τοῦ γέμιζε κι'
 αὐτὴ τὸ εἶναι του. Ἡ ἀπαλοχα-
 δεύτρα ἢ μυριοπλουμισμένη ἀπ'
 τὰ δλόλευκα τὰ πανιά, ἢ θάλασ-
 σα! Πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Πιστὸς
 καὶ σὺς τρεῖς του τὶς συντρό-
 φισσες ὁ Κώστας. Ἐφευγε ἀπ'
 τὴ θάλασσα κι' ἔτρεχε σ' ἀργα-
 στήρι. Καὶ μέσα του κλεισμέ-
 νος μπροστὰ στὴν ἀγαπημένη
 τὴν εἰκονοῦλα τὸ διαλεχτὸ του τὸ
 στολίδι καὶ τὸ πιστὸ συντόφι τῆς
 ζήσης του, ἄφινε τὴν ὠμορφιά

της ψυχής του να ξεχυθῆ ἀπ' τῆ γλυκειά του τῆ φωνῆ—τὸ καλύ-
τερο τῆς φύσης τὸ χάρισμα, ἀπ' τὴν ἀπαλόγη, τὴ λυπητερῆ κι-
θάρα—χεριῶν του δούλεμα—ποῦ τὰ δυὸ μαζὺ τοῦ Κώστα ξεφαν-
τώσαν τὸ εἶναι, τὴν ἀγνῆ του ψυ-
χοῦλα.

III

Νύχτα. Νύχτα ὠμόρφη, φεγ-
γαρόφωτη, ἀνοιξιάνικη νύχτα
ποῦ ἔκανε τὸ αἶμα νὰ κυλάει
δυνατώτερο, ἀγρήγορο! Χαρὰ
ψυχῆς, ἀναγάλλιασμα. "Ὁξω" ὁ
κόσμος εὐώδιαζε καὶ τὸ φεγγάρι
περήφανο—διωγμένα ὄλα τ' ἀσ-
τέρια!—περὲχυνε ἀφειδώλευτο
μὲ τὸ γλυκὸ τὸ φῶς του τὴ πλά-
ση ὀλη. Χαρὰ τὸ κύλαε ὡς στὴ
λευκά, στὸ περιπλοκάδι, στὸ πα-
ραθύρι τ' ἀσκημου λὲς γιὰ νὰ
τοῦ χτυπήσῃ καὶ εὐαίσθητες
χορδοῦλὲς στ' ἀπόβραθα τῆς ὥρας
ὀπαθῆς τῆς ψυχῆς του. Μονά-
χος ὁ ἀσκημος στὸ παραθύρι του
καὶ—παράξενο!—πρώτη φορὰ
τώρα ἀναζητᾶ τὴ συντροφιά.
"Ἡ καλὲς του ἢ συντροφίωσες,
ἢ ἀσκημιὰ, ἢ εἰκονοῦλα, ἢ ἢ
θάλασσα σὰ νὰ τὸν εἶχαν παρα-
τήσει. "Ἡ ἀσκημιὰ κρυπτιώταν"
ἔλειπε τὸ ἀκολάκευτο κρουστάλλι,
τὴν εἰκόνα μόνον ἢ φαντασία τῆ
συναντοῦσε μεσ' στὸ σκοτάδι τ'
ἀργαστηριοῦ, κι' ἢ θάλασσα κοι-
μώταν μεσ' στὴ σιγαλιὰ. Τὸ κα-
θεβραδυνὸ τὸ πλάνημα στὴν ἀρ-
μουδιὰ δὲν τὸν τραβοῦσε. Τὴν
ἐννοιωθε ὁ Κώστας τὴ μογαζιά
νὰ τὸν τυλίγῃ. "Ἀφινε τὸ νοῦ
του νὰ σερδῆ καὶ νὰ κουραστῆ
στὸ ρεμβασμὸ. Συμῶταν κι' ἄλ-
λες παρόμοιες βραδυδὲς, ἕνα χινο-
ποριάτικο δειλινὸ—σκληρὲς σι-
γμῆς—ποῦ τόσο εἶχε ποθήσει
τὴ συντροφιά.

Σηκώθηκε ἀγάλια. Πῆγε κον-
τὰ στὴ κιθάρα ποῦ στὴν ἀπαλό-
γη τῆ συντροφιά τῆς θὰ ζήταε
τὴ λησμονιά! "Ἀπλωσε τὸ χέρι
καί...—ὦ τί ἀναπάντεχο!—καὶ
μελωδικοὶ στόνοι μελαγχολοὶ ξε-
χνῶνταν τώρα ὄξω στὸ μπαζε-
δάκι λὲς καὶ τὰ χελιδόνια ποῦ
ἔχαν κεῖ τις φωλίτσες τους τοὺς
ἀφίναν. Πρόσεξε καλύτερα: "Ἡ-
ταν τ' ἀγαπημένο του τὸ τρα-
γοῦδι. Ποιὸς νᾶταν ὁ καλὸς ὁ τρα-
γουδιστῆς—τραγουδίστρα τάχα—
ποῦ θὰ φχαρίστιαε τὸν καταφρο-
νεμένο; Ἀνατριχίασε. "Ἐκλεισε
τὰ μάτια σὺν σὲ ὄνειρο. Ἀψή-
λωσε τὴ γλυκειὰ τῆ φωνοῦλα κι'
αὐτὸς καὶ τάνυσε τὴ κιθάρα! Ἀ-
κουγόταν τώρα τὸ γλυκὸ τὸ τρα-
γοῦδι. "Ὀλόγλυκο, ταιριαχτό!
ἔχε τόσο ὠμόρφη ζωὴ ὁ Κώ-
στας. Σὲ λίγο σωπάσαν. Τὸ ἀρ-
γὸ μόνον ἀκκομπανιμέντο τῆς

κιθάρας ἀκουγόταν. Νευρικὸ τὸ
χέρι τοῦ συγκινημένου Κώστα—μὲ-
νο τὸ χέρι!—τάρασε τώρα τὴ
σιγαλιὰ. "Ἐγυρε ὁ ἀσκημος τὸ
κεφάλι... "Ἀφισε πάλι τὸ ρεμ-
βασμὸ νὰ τὸν τυλίγῃ καὶ μόνον
μια γλυκειὰ παράξενη θύμηση
νόμιζε πὼς θὰ μείνῃ ἀπὸ κείνο
τὸ βραδύ. Μήπως καὶ κείνο τὸ χυ-
νοποριάτικο δειλινὸ δὲν ἦταν τέ-
θοιο; Κι' ὁμως μιά ὀλόγλυκη
θύμηση εἶχε μείνει στὸν κατα-
φρονεμένο. Μόνον ἢ θύμηση!
Δυὸ δάκρυα κυλήσαν, στὰ μέγου-
λα του. Γύρισε τὸ κεφάλι στὴ
πύρτα σὰ νὰ αὐτανόθηκε ἕνα ἀ-
παλό ἀεράκι περὸθεν ἀπὸ κεῖ.
Δυὸ μεγάλα μυγδαλένια μάτια
—ἀστέρια διωγμένα ἀπ' τὴ γεμ-
μοφεγγαριὰ—τὸν περιμέναν σιὸ
μισόφωτο κεῖ. Ξεδιακρίναν τ'
ἀστέρια. Σηκώθηκε ἀγάλια ὁ
Κώστας μὲ τὰ χέρια ἀπλωτὰ κι'
ἕνα φιλὶ λίγο ὄστερα, ἀπέλειωτο,
ὀλόψυχο ἀγροικήστηκε στὸ σκο-
τάδι.

"Ὁ ἀσκημος εἶχε βρῆ τὴ συν-
τροφίωσσα τῆς ζήσης του!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΤΕΡΙΤΗΣ

ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣ

Μὰ σὺν τὴν θέλεις τὴν
ἀγάπη μου, τῆς μίν-
νας σου νὰ φέρῃς τὴ
καρδίαν νὰ τὴ δώσω νὰ
τὴ φάῃ τὸ σκυλὶ μου.
ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

—Βασίλει εἶναι ἢ μάννα
μου, χρυσὴ μου δὲ μπροσὸ
νὰ τὴν ἀρῶ... Ἀγάπη μου,
ψυχομαχίαι... Ἀφῆσέ με
νὰ πάω νὰ συντροφίωσῃ τὴ
γυναῖκα ποῦ μοῦδῶσε τὴ
ζωή... Νὰ φύγῃ εὐχαριστη-
μένη... Ἀφῆσέ με... πλαντὺς
ὁ ἔρωτάς μας, μεγάλη τῆς
μάννας ἢ στοργῆ... Ἀφῆσέ
με νὰ πάω τὴν εὐκὴ τῆς...
ἔλα, ἀγάπη μου, ἀφῆσέ
με νὰ...
—Δὲ μ' ἀγαπᾶς; ἔ; Κα-
λὰ!... Ἠτήγαινε! Τὴν ἀγα-
πᾶς περισσότερο!

—Ὁχι! ὀρκίζομαι, σ'
ἀρῶζομαι στὴν ἀγάπη ποῦ
τὴ φάω! Σ' ὀρ...
—Ἄ! Στὴν ἀγάπη τῆς...
ἔδεται δὲν τοῖμας νὰ ὀρ-
κίτῃς στὴ δικὴ μας... εἶναι
τόσο λίγη! Ἠτήγαινε, ἔμ-
πρὸς! Ἠτήγαινε τφοῦ ὁ θε-
λεῖς!..

—Ὁχι κακτωμένοι. Ἀα-
φῆσέ μου... Μ' ἀφῆσες! ;
"Ἄ! πόσο σ' ἀγαπᾶ!

—Μὴ τῆλές; Δὲ μ' ἀγα-
πᾶς! Ἀγαπᾶς περισσότερο τὴ
μάννα σου! Φύγε!

—Ναί... μὲ ἀνάθεμα!
Χῆρα ἦταν καὶ γιὰ μὲνα
δούλεψε... τὴν ἀγαπᾶ!

—Ἠεῖο τοῦ ἀπὸ μὲνα...
—Μὰ ἄλλη ἢ ἡγάπη!

ἔλα, ἀφῆσέ με νὰ φύγω!
—Πῆγαινε σ' ἐμποδίζω;
ἔμπροσ; Ἠτήγαινε! Δὲ
σὲ γνωρίζω περὶ! Ἠ δῆτιμᾶς
τὴ ξεκουραμένη τὴ μάννα
σου ἀπὸ μὲνα!..

—Τίς... Ἠὼς τὸ πῶς; ἔλα...
Ὁχι! Στὸν γλά... Ὁρ...
Ἠ! Δὲ μὲ γνωρίζεις; ἔλα...
Μὰ οὔτε κ' ἐγὼ!... ἔλα...
ἔτοιμοθῆναι τὴ μάννα μου...
τὴν ἔδω τὴν ἔρωτᾶ... Ὁρ...
φάλη!!

COEUR CONTRIT

16-8-1924

ΑΛΗΘΕΙΑΣ

1) Ὁ φτωχὸς δὲν καταρτᾶ
νὰ προχωρήσει στὸ βᾶθος
τῆς κοίρας του ἀ' δὲ διὰ τὴν
δλο καὶ περισσότερο τὸν
χηλο.

2) Εἶναι στιγμῆς στὴν ἀ-
χη ποῦ ἢ ψυχὴ σπληθαί-
τὸν ἄνθρωπο τὸ πῶς ὁ
στρατιώτης μεταβάλλεται σὲ
ἄγαλμα κι' ὀλη ἢ σῶμα του
μαρμαρῶνεται.

3) Ἡ παραποίηση τοῦ
περασμένου περιδῶντος
τικα ὀνόματα παροῦσῶν
ταὶ ἄφοβα στὸ μέλλον.

4) Τὸ γυναικῶσ ἔβλεπα
μοιάζει μὲ τροχοὶ καὶ
νῶν, μὲ τροχοὺς ποῦ
νουνται πὼς κινῶνται
συχὰ ἀλλ' ἄμα σὲ
εἶναι φοβεροὶ.

5) Τὸ βαθμιαῖον
μα πρὸς τὸ σκοπὸν
ἢ πολιτικὴ τοῦ Θεοῦ

6) Ἡ δουλειὰ
συνήθεια ποῦ εὐπρᾶ
κόφτεται μὰ δύσκολα
λαβαίνεται.

7) Ἡ ἀντικατάσταση
σκέψης μὲ τὸ ρεμβασμὸ
σύγχυση δηλητηριώδους
πτικὴ οὐσία

ΒΙΚΤΩΡ

(Ἄπ' τοὺς...
...
...)

GABRIELE D'ANNUNZIO

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΛΙΘΝΤΑΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΠΑΝΤΕΛΗΓ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

II

“Ο δούκις τρέμωσε. Ήταν λίγο όχρός, μλ προσπάθησε νλ προσπορηθλ. Ήρλός στ' άνάτημα κλ γερός, ελχε ένα γένειο ίκόμα ίκλκλ πλνω στλ σκολίεα σαγόνια του· ένα στόμα φουσκωμένο κλ' έπιταχτιό, π' άνεβοκκτέδαινε σέ μελ βυρεία άνάσα· μάτια ταραγμένα κλ' άχόρτιχα μελ μεγάλη μύτη, πούτρεμε, χρωματισμένα απ' τα γλέντια.

—“Ελ τίς ρώτησε ό δύν Φέλιππος βροχλιέζοντας σλ νλ κόντεσε νλ πνιγλ.

—Μη φοβάστε, πατέρα, είμαι δώ ίπάντησεν ό δούκις πλησιάζοντας τλ κρεββάτι κλ προσπαθώντας νλ γελάσλ.

“Ο Μιζιγκρόνια έστειλε όρθός, μπροστλ σ' ένα απ' τλ μπαλιόνια, κολάζοντας όξω προσεχτικός. Δέ φιλάνε πλειά φωνές· δέν έδλεπε πειά κανένα. “Ο ήλιος έγερνε σ' ένα καθάριο αύρανό, άγγιζε πειά τίς κορφές των λόφων, πλατύς σλ μελ μολόπετρα κλ κόκκινος, φινόταν σλ νλ χαδούη αυτός τίς γλυκές κυανώπες κορφογραμμές. “Ολη ή έξοχλ καιγότα κλ' ό άνεμος φουούσε. “Ο λάμπρο κέφατο του φεγγαριού έσειζε τλ σκοτεινή λουριότα πάνω απ' τους πνικόνες του Ζέου. “Ελ έομα χωριό, απ' μακρού πέμπανε τ' άντιφγγίματα τώ γυαλώ τους κλ τλ χροπήματα τώ καρπανώ τους. Φωτιές αρχίσανε νλ λάμπουν στλ ύψη σλ στεφάνια. “Αλεγεσ πώς πλν νλ σκεπάζουν όλη τλ πεδιάδα.

—“Τούτο δλ, είπεν ό δούκις τού “Ορένια, με τλ φωνή του τλ βραχλή, τλ κληρή φωνή του, τούτο μάς έρχεται απ' τους Σόλι. Μί....

Ελ' έκαμε μελ χειρονομία απειλητιή. “Ρπτερμα τρέμωσε στλν άνθρωπο με τλ μαλλιαρά χέρια.

Ήταν άηλούς για τόν Καρλέττο πού δέν έδλεπε νλ φαινεταί ακόμα. Παρπίτησε πάνω κλ κάτω στλ δωμάτιο με ένα δλμα διαδ. “Αβγαλε απ' μελ πάνωπλα δού μακρού πιστόλια έπασιές κλ τλ ζέταζε. “Ο πκτίρας του άκουσούζε κλθε κίνηση με τλ γουρλωμένα μάτια του. Άγκυμαχώντας πάνω σ' ένα σωρό προσκεφάλια· απ' κληρό σέ κληρό, για ν' άρειστέ, κουνούσε τλ σεντόνι με τλ κροκιορφωμένα του τλ δάκτυλα. Εκλ φωτούσε τλ Μιζιγκρόνια.

—“Τι βλέπετε, τί βλέπετε;

Αίνέδια ό Μιζιγκρόνια ίναφώνησε:

—Νλ λαμπόν τόν Καρλέττο πούρκεται τρέχοντας με τόν παπά.

“Ακούσαν, άλήθεια, μανιασμένους χτύπους στλ μεγάλη πόρτα, λίγο ύστερα ό Καρλέττος κλ' ό παπάς μπήκανε στλ δωμάτιο, όχρως, ροδισμένοι, πνιγμένοι από αίμα, κτεπασμένοι απ' σκόνη.

“Ο δούκις φέγγοντας τόν Καρλέττο, άφησε μελ κρογγλ. “Εν πλρε μελ στλ χέρια του, κλ' άρχισε νλ πλκασεύη όλο του τλ κορμί για νλ βοή τλ πληγή.

—“Τι σου κάμνε;

“Ο νηός κληούριζε σ' γόνυατο.

—“Εδω, είπε στλ άναμεταξύ δού λυγμών. Κκτέδασε τλ κεφάλι κλ' έδειξε πάνω στλ σέροκο του τλ μαλλια κληημένα απ' τλ πημένο αίμα.

“Ο δούκις, ίλαφρά, πέρασε τλ δάκτυλά του μελ στλ μαλλια, για νλ βοή τλ πληγή.

—“Πονεές πολύς τόν ρώτησε.

—“Ο νηός έκκληψε δυνατώτερα. Ήταν λεπτοκλιωμένο; σλ κοπελοδδκμ' ένα όλόσπρο πρότωπο, λιγάκι κτεπασμένο απ' ένα ξαθό χνούδι. Εδλχε μακρού μαλλια κλ μαλλια, ένα παιδικήσιο στόμα κλ τλ φωνή διαπεραστιή.

—“Ρτίξανε, ρτίξανε! μούγγρισε τρέμοντας μελ τώ τλ μέλη στρέφοντας τλ δικρούμένο πρόσωπό του πός τλ μπαλιόνι απ' τλ όποιο τώρα ή φωνές άνεβένιν πειό τρομερές.

“Ο πικλ; με τλ πρόσωπο χοντρού κουρεμένο άνουό, πούχε μελ διθειά πληγή στλ δεξιό ώμο κλ' όλο τλ χέρι ως τόν άγκώνα αίματοβρομένο, με μελ φωνή σλ λυπητερό θέλημα, ξιστορούσε πός κλ' οι δού είχαν κνηγηθλ απ' τους στασιαστές όταν άφένεδια ό φαλκός παρατηρητής ίναφώνησε:

—Νλ τους! Έρχονται στλ παλίτι. Εδλν' ίρματωμένοι: ένα πλήθος ίρματωμένοι!

“Ο δύν Λούγκι ίφένοντας τλ νηό σκεδόν άποδολωμένο, έτραξε νλ δλ.

III

“Η μύρη όρθή μωκώτανε πέρα απ' τλ πλατείλ ίνηφοριό σφλιάζοντας κλ κουνώντας όπλα κλ' έγκλιετα, με μελ τέθοια μονόψυχη μαλνι, πού δέ φλνιότανε πειά νάναι μελ συνάθροιση άνθρώπων πκλ ή σφιχτοδεμένη μάζα μελς στραδωμένης ύλης πού σπρωχόναν απ' τους δαίμονες τού λιλάπα. Σέ λίγα λεπτά δρέθηκε κλτω απ' τλ παλίτι, ξεμάκρυνε γύρωθε κλ τλ τερπετό πελώριο ίπόκλεισε με τούς δρωμαίους κόμπους του τλ τέστερα μουράγια. Βοσκό με τλ αυτιά στολισμένα απ' χρυσά σκουλαρήκια κρκα ύσαν μεγάλες άγκαλιές ξερωών κληκμιών, ίναμμένων σλ λιμπάδες, πού προσδίδετανε στ' άγκυλ ίνιτιο να κτεκινώπες λάμψες κλ πετοδην σπέθε κλ φεγγαθο ές με ένα ήχερό τρέξιμο. “Αλλοι μιζεμένοι σ' ένα σφιχτό σωρό κρατούσαν ένα μακρού κοντάρι πού πάνω του είχαν θέσει ένα πτώμα με τόν ίδιο τρόπο πού ξέταν τλ λάδαρο τής έκκλησιās τους. “Απειλούσαν με αίματοχυσία με χειρονομίες κλ με δοητά. Μίσα στλ δλαστήματα; έπναλαμδάνανε ένα όνομα.

—Κασαούρα! Κασαούρα!

“Ο δούκις τού “Ορένια δάγκισε τίς γροθιές όταν ίναγνώρισε, στλ κορφή του κονταριού τλ άκρωτηριασμένο κορμί τού Βικέντιου Μούρο, τού ταχυδρόμου πούχε στείλει τλ νύχτα για νλ ζητήσλ βοήθεια απ' τλ φρούό. “Εδειξε τόν κρεμασμένο στλ Μιζιγκρόνια, πούπε μελ στλ δόντια του:

ΛΟΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΦΙΛΟΛΟΓ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΣΥΝΔΡΩΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εισοδικον έτησία Δραχμές 25
Εξωτερικον Άμερικ Δολ. 2
Δοιπόν Χωρών Γαλλικά Φράγγα 15
Εξάμηνοι αναλόγως

Τά χειρόγραφα δέν έπι-
στρέφονται. Έργα ποδ θί-
γουν πρότωπα δέ δημοσιεύ-
ονται.

Όποιος θέλει νά γράφη
μέ ψευδώνυμο όφείλει νά
μάς τή δηλώση, πληρωνόν-
τας 2 δρ. γιά τήν έγκριση
του.

—Χιθόηκαμε.
Και ό δίν Φίλιππος τήν
άκουσε και έέσπικε τ' ένα
αναφυλλητό. τόσο ήπακα
οδωτικώ ποδ όλοι κίστην
θήκαν στή βίχη τους τή κρυ-
άδα τής άκνυτρίας.

Τό προσωπικό σπρωχλώ-
ταν στή κατώφλια—μάζαπό
φοβισμένους έκκημολοδρη-
δες. Μερικοί κλάινε, άλ-
λοι καλοδταν τούς άνιους,
άλλοι ήκόμα σκεπτόνταν τή
προδοσή.

“Αν, παραδίδονται, τόν ή-
φέντη τους στή λαό αποροδ-
σαν νά σωθούν;—Πέντε ή
έξη, λιγώτερο μικρόψυχοι,
συζητούσαν γιά τούτο και
κέντοδσε ή ένας τόν άλλο.

—Στή μπαλκόνι! Στή
μπαλκόνι! φωνάζην οι έπα-
νάσττες, στή λίμψη τώ
δερματιώνε. Στή μπαλκόνι!
Τώρα ό δουκάς τού Όφέντ
μέλοδσε χληηλόφωνα μέ τή
Μαζαχρόνια, χωριττί.

Γυρίζοντας πρós τόν δίν
Φίλιππο, είπε:

“Αφίστε νά τής θέσουν τήκα
θέκλα. Θάν' έτι καλύτερα.
Μουρμουρίζαν ήτι οι ήπη-
ρέτες. Δυό προχωρήσαν γιά
νά δοηθήσουν τήν πικραυτι-
κό νά κταδθ ήπό τή κρεβ-
βάτι του. Δυό άλλος πλη-
σιάζαν τή καθέκλα ποδ γλι-
στοδσε πάνω στίς ρουλέτ-
τες. “Η δουλειά ήταν κου-
ραστική.

Αυτή ή έτοιμοθάνατη πα-
χουσακιά ήχομαχόδσε και
μοδγγριζε ήκατάπαυτα. Τά
μποράτα σα φόβηδός ζυγός
δαράναν τή λαϊκό τών μνη-
σικίων δούλων. Τό λι-
πος σα νάλειωνε και τή δω

μάτιο κλειστό ήταν περ-
γιομίζτο ήπό τήν άνοπόθη-
ρα μωρωδία. “Εταν τή θή-
ρος άπεθόθηκε στή καθέ-
κλα, τά πόδια, μ' ένα ρυθ-
μικό κίνημα, ήρχίζαν νά
χτυποδν τή πικρέτα. “Η ά-
θλια κοιλιά χοροπηδούσε
πάνω στή γόνατα όμοια μέ
ήτι πλαδερή.

Τότε ό δουκάς είπε στή
Μαζαχρόνια.

—Γιαβιου, σού!
Κι' αυτός, μέ μιά ήπο-
φιστική χειρονομία ά-
νοίξε τή πόρτα και θγήκε
στή μπαλκόνι. Άκούμπί-
ζοντας στή κάκκλα, φαινό-
ταν σή θωρακισμένους ήπό τή
μεγίλα οικόσημα, τά ήπό
σφυρηλατημένο τίδερρο, ποδ-
χανε τά τρία κόκκινα λιον-
τάρια τών ήκχιούρα.
(“Αλλουθά)

ΑΗΓΗΚΑ

ΦΤΩΧΟΥ ΑΓΑΠΗ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΠΑΝΤ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗ

Τ' αστέρια τρεμοσβύνουν . . .
Σ' ένα σιενό δρομάκι τού πα-
ληού άνηλεχτροφώτιστου Ρεδέ-
μνου ήρχίζει τό ξετύλιγμα ενός
δράματος.

Τό φώς τής σελήνης ποδ μόλις
ανάτέλλει ρίχεται σιό μισό μόνο
μέρος τού δρόμου. Δυό σιλουέ-
τες διακρίνονται στήν άντικρυ-
νή μεριά, τήν άφώτιστη.
Δυό άνθρωποι, δυό ψυχές,
στριμωγμένοι κεί στή γωνιά σιγο-
κουβεντιάζουν.

—Θά πουλήσω, Πέτρο, τά δια-
μαντικά αυτά θά πιάσω μερικά
λεφτά, και μέ τά λίγα πούχεις και
σύ θά κατορθώσεις ν' άνοιξης
δικό σου μαγαζί.

Και τότες!... άληθεια γιά φαν-
τίσου το μιά στιγμή.

“Οχι, Μαρία, άπάντησεν ό
Πέτρος άνοιγοντας καλά τά μά-
τια του γιά νά τήν διακρίνει σιό
σμοκάδι. Δέ θέλω νά σ' άδικήσω.
“Εγώμαι άντρας. Αύρ ο μεθαύ-
ριο μπορεί νά τό καλέσει ή άνύ-
γκη νά φύγω γιά τόν ένα ή γιά
τόν άλλο λόγο. “Υστερα, μπορεί
νί μήν προδέρω στή δουλειά
μου, κι' έτσι νά χάσεις τά λεφτά
σου. Δέν είναι κρίμα;

—Πές μου τουλάχιστον, άλλη
μιά φορα, Πέτρο πώς μ' αγα-
πάς. Δέν είν' άληθεια; ξανά-
πεν ή Μαρία. Πές τό, ξακολού-

θησε. Θέλω νά τ' άκούω συγγη
γιά νά βεβαιόνομαι όλοένα πώς
άληθινά μ' αγαπάς, γιαι, ξε-
ρεις, όλο και μαυρεςσκέφες περ-
νοούν άπ' τό μυαλό μου-άχ! Θέ
μου-θαρθώ πώς δέ μ' αγαπάς,
μόνο μέ κοροϊδεύεις, κι' αγαπάς
άλλη. Κι' αυτή τήν άλλη τή φαν,
τάζομαι όμορφη, θελκτική, μ-
καλλιτεχνικές γραμμές, ποδ σε
τραβίει και σε κάνει νά ξεχνά-
μένα. Τή μισώ αυτή. Είπε....ς
ένώ τό στήθος τής άνεβοκατα-
βαζε ή άγωνία, και τά μάτια τής
άστράφτοντας φανερωναν] τό τό-
σο μίσος κατ' τής φανταστικής
άντιπάλου τής...

Δέν πρόλαβε νά πέρη άπάντη-
ση. Κάποια γοργά βήματα π' ά-
κούστηκαν τούς άνόγασαν ν' ά-
ποχωριστοδν.

X

“Η κουβέντα αυτή γινόταν
μεταξυ τού Πέτρου και τής Μα-
ρίας.

“Εκείνος νέος 20-22 χρονώ,
μέ μαύρα μάτια, μαύρα μαλιά,
μελαχροινός, όμορφοκαμωμένος,
μέ συμπαθή χαρακτηριστικά.

“Εκείνη 19-20 χρονώ, άσ-
πρη μέ ξανθά μαλιά και γαλανά
γλυκόλογα μάτια. “Η ματιά τής
σεμνή και ταπεινή κούταζε πάν-
τα χάμω, ένώ, παράδοξα, δέν έ-
πεφτε στή λάσπη, μόνο μ ένα τε-
χνικό ή καλύτερα ψυχικό τρέπο
ξεστράτιζε πρós τόν οδρανό, σα
νά ζητούσε κείτι τό καλύτερο, κεί
τι τό ιδανικώτερο..

Κι' οι δυο ήσαν φτωχοι. “Ο
Πέτρος μόλις ζούσε άπ' τό λίγο
μισθό του—ήταν δημόσιος υπάλ-
ληλος—κι' ή Μαρία άπ' τή βελό-
να τής.

Μιά μέρα ένώ ό Πέτρος γύριε'
άπ' τό γραφείο του τό βράδυ,
όταν ό ήλιος έγερνε πρός τή δύση
χρυσώνοντας τόν δριζοντα μέ
τις στερνές του ήχιδες, και τά χε-
λιδονάκια τραγουδοδσαν τ' άπο-
χαιρειστήριο τής μέρας, και πή-
γαιναν νά κοιτάξουν σιά σύμμα-
τα τού τηλεγράφου, τήν είδε νά
κείδεται σιό παράθυρο τής δι-
πλα σε μιά γλάστρα βασιλικού,
θεσμένη πάνω σιό περβάκι τού
παραθυριού, ρωμαντική, έκστα-
τική, άφοσιωμένη δλόψυχα σιό
υπέροχο θέαμα τής δύσης. Με τό
ένα χέρι είχ' άγκαλιόσει τή μυ-
ρισμένη γλάστρα, ένώ τ' άλαφρό
γέριμο τής κεφαλής τής άφινε
τά μεταξένια τής μαλιά νά
ομιζουν μέ τά φύλλα τού βασιλι-
κού. Σι' άντίκρουσμα αυτό, τό
σταθερό βήμα τού Πέτρου χαλά-
ρωσε “Η θέα αυτή τόγ παράλα-
σέ. Σταμάτησε κι' ύψωσε τό βλέμ-
μα του γιά νά τό καρφώση κεί.

μιά στιγμή που ή ματιά του συναντήθηκε με τη δική της, κείνη χαμήλωσε τα μίτια, ένας ποταμός αίματου ξεχύθηκε από τις φλέβες της στο μάγουλό της και τραβήχτηκε μέσα. Κείνος προχώρησε τό δ' όμο του χωρίς να καταλάβη πώς μολις προσπέρασε απ' τό παρόθυρο της Μαρίας, ένα κομματάκι απ' τό δίκλωνο βασιλικό έπεσε και πόδια του, και δυό δακρυα κόλλησαν την ίδια στιγμή απ' της Μαρίας τα μάτια. Σακολούθησε τό δρόμο του με άλλαγμένο κέντρο, διαφορετικό απ' κείνο πουχε πριν αντικρούσει τό όμορφο σύμπλεγμα. Η εικόνα του τον παρακολούθησε δλη τή νύχια στην κίμαρά του. Στον ύπνο του είδε πάλι τό ίδιο σύμπλεγμα να τον πλησιάζη, να του χαμογελά, και κείνη να του λέει:

"Ελα είναι δίκλωνος ο βασιλικός. Τόνη κλαρι είναι για μένα, τ' άλλο για σένα, "Ελα να τό πάρεις!.. "Επρεξετότε κείνος για να τ' άρπάξει, μά ως που να φθάσει ένας άλλος, τειό γρήγορος έφτασε πρώτος κι άποσπασε τή βία τό κλαδικι, άναγκάζοντας τον ν' άπομακρυνθεί με κείι χρυσές πέτρες που του πετούσε κατακέφαλα. Έδώ ξύπνησε, κι' άσυνείδητα άρχισε να κλαίει, να κλαίει αόμορο παιδί.

X

Διάβαιναν γοργές οι μέρες για τον άλλο κόσμο, άργι άργά για αυτούς, γιομίτες άπελπισιά απ' τη μία μεριά, κι' έλπίδα από την άλλη. Η άγάπη τους, μεγαλώνοντας παρακολούθουσαν από τό κέντρο του κόσμου, πείριλωνε κείνος άνοιγε, έβγαζε καινούρια φύλλα κλαδικι, μεγάλωνε κι' ή άγάπη τους, θέρμενε. Οι τόσο μεγαλωμένες ρίζες ης άρχιζαν να τών ξεαχίζουν τις καρδές και να τις κάνουν να στάζουν αίμα.

"Άρχισαν να ποθούν τό γάμο..

Μα πώς; Χωρίς περιουσία, φτώχοι κι' οι δυο, πώς θ' άποφάσιζαν να στέσουν σιητι;

"Η ύποψία άχώρ στος σύντροφο του έρώτα ολόένα βασάνιζε κείνη. Θα τών χάσω σκεφτόταν, και δε μου μένει τίποτα στην κόσμο ύστερα!

Υπολόγιζαν ξαναυπολόγιζαν μετρούσαν και ξαναμετρούσαν, μά δεν κατάρθωναν να λύσουν τό μεγάλο πρόβλημα. Μέσα στο σκοτάδι αυτό της σκέψης, για τήν άνεύρεση του δρόμου που θά τους οδηγούσε στην ένωση, μια άχτίδα φωτισ το νου της Μαρίας. "Ήταν ή άχτίδα τών διαμαντιών που ή μάνα της πεθαίνον

τας της άφισε. Θα τά πουλήσω, σκέφτηκε. "Έχει και κείνος λίγα λεφτά που άν ένωθούν με τά λεφτά που θά πείσουν τά χρυσάφικά μου, ίσως θ' άποτελέσουν ένα μικρό ποσό, αρκετό για καμιά μικροδουλειά να μάς έξασφαλίσει τό ψωμί μας. Χαρούμενη έτρεξε να συναντήσει τό Πέτρο, και να του τό πει, για ν' άκούσει= άλλοιμονο! τήν απάντη η που ξερομε.

Πόσο της κόστισε! Ο ήλιος της έλπίδας που για μυρισσή φορά τον είδε να ξεπροβαίνει, έδυσε πάλι, σέρνοντας πίσω του χίλια όνειρα, άπραγματοποίητα, χίλιες ύπόσχες για μια γελαστή μελλοντική ζωή..

Γιατί;—συλλογιζόταν—γιατί να μη δεχτεί αυτό τό σχέδιο; Κι' οι ύποψίες άρχιζαν να ξαναγεννιούνται.

Κι' όμως, πώς ήταν γελασμένη! "Ίσως κείνος ύπόφερε περισσότερο απ' κείνη. "Ώστόσο τό φλογερό τό πάθος, δεν τούχε δεσμέψει τό λογικό, και σκέφτηκε πως μπορούσε να τή βάλει παίρνοντας της τά διαμαντικά. Σκέφτηκε ακόμα τήν άνδρική του αξιοπρέπεια. Τήν άγαπούσε πολύ περισσότερο παρ' όσο κείνη, όμως χωρίς να εκφράζεται, χωρίς να εκδηλώνει τήν άγάπη του—μήπως παλληκάρια άληθινά δεν είναι κείνα που άν κι' έχουν τή δύναμη δεν ναυχούνται και δεν επιδειχνοονται; Να λοιπόν γιατί με μια του λέξη γκρέμισε τό οικοδόμημα της έλπίδας, που ή Μαρία είχε θεμελιώσει πάνω στα διαμαντικά της.....

X

Τό καλοκαίρι πέρασε κι' ήρθ' ο Σεπέμβρης. Τά φύλλα μαρμαρινόχρους κι' έπεφταν, κι' ο δίκλωνος διατεκότος στη γλάστρα της Μαρίας άρχισε να μαραίνεται και να ρίχνει τά φύλλα του.

"Τό θρόνο θρόνο κατά τή συνήθειά της ή Μαρία κήτιζε πάντα στο παρόθυρο κι' κλισμπούσε τό κεφάλι της πάνω στο βασιλικό. "Έτσι όμως στο βασιλικό τον πρόσωπο, τό φροντωτό και τό γεμάτο κινή, αλλά στο μισομαρμαμένο πιά! Τό ένα του κλαδικι, σαν κι' απ' τήν έπίθραση κάποιος άλόκοτης δυναμής, είχεν άρχίξει να μαραίνεται και τά φύλλα του να πέφτουν, ενώ παράδοξα, τ' άλλα διατηρούσε τή πρότη του κατάσταση. Κάνεις δε μπόρεσε να έξηγήσει τό

χαμό αυτό του μισού μόνο βασιλικού. Τόν έξήγησαν όμως άργότερα—άλλοίμονο!—τά γεγονότα. "Ας τά παρακολουθήσωμε.

Δέν είναι ψέμμα πως οι όμορφες είναι καταδικασμένες να ύποφέρουν, να διασπνίζονται, απ' τις έκδηλώσεις του ένός και του άλλου. Η όμορφιά της Μαρίας ήταν γραφτό να θαιμπώσει κι' άλλο, τό Νέκο ΒΙ..... πλουσιόπαιδο και με μέλλον έξασφαλισμένο όσον άφορά τις υλικές ίπόλαφες της ζωής. "Απ' τή στιγμή αυτή ο Πέτρος άποχτούσε ισχυρό άντίπαλο.

Δε θά προσπαθήσωμε να ήόλου να περιγράψωμε τήν άγάπη του Νέκου για τή Μαρία, άγάπη θηλαχθή ένός πλουσιού γενικά, και προς μια φτωχολογία άειδίωικτερα, απ' φόβο μήπως προξενήσωμε τήν άηθία στους αναγνώστες. "Ώστόσο, έχουμε αρκετά παρατηρήματα.

Με τό άδάντε του πλοά ο Νέκος προχώρησε ιδίστα, τα βέβαιος για τήν έπιτυχία, κι' έξήτησε τό χέρι της Μαρίας από τή θεία της. Κι' επέτυχε. "Επέτυχε απ' τή θεία, όχι όμως κι' απ' τή Μαρία που απ' άκουσμα της άπόφασης της θείας—άληλης μητρος, κι' έμεινε κατή πληχτη, κι' άντίταξε τή πεί γενονία όμονα.

Αύτοχρη καρίτσι! Στα τε τευχά κατ' απ' τις ύπεκλές της μάγιστρας άναγκάστηκε να ύποχωρήσει και να πουλήσει τή τάρα της στην άκόλα στο πλούσιο.....

Και τό τέλος; Τ' ύποτέ λερμα;

Δέκα χρόνια άργότερα, ή Μαρία γυρίζοντας στο σπίτι της σταμάτησε μπροστά σ' ένα νεκρώσιμο άγγελτήριο και διάβασε:

Τόν λατρευτόν μας ΠΕΤΡΟΝ ΒΙ..... θιχόντι κ.λ.π.

Στό σπίτι σάν έφτασε, ήδρ' ένα γραμμα. Τ' άνοιξε και διάβασε:

Άγαπητή μου,

Μεθαίνο ύστερα από δέκα χρονώ μαρτυρική ζωή. Σ' άγάπησα ολόψυχα. "Αν σ' μου ξεχάσεις συνεκαρμένη απ' τά μεταξωτά τά ψηλά καπέλλα και τή μουσουδιά της όρεγκάν, σέ συγχωρώ.

Δέ φραξές σὺ, κί εἶμαι βέβαιος πῶς στή ψυχὴ τοῦ κἀτι κοιμάται ποῦ θά ζῶσιν ἡ ἀργότερα... ἴκι αὐτὸ θάνατι δικό μου!

"Ἐχε γαίᾳ

ἡέτρος

"Ἡ σκέψι τῆς ὕστερα πηγαινόντας ἄθελαι τῆ θασαίλ κὸ τὸν εἶδα μικραμένο ὀλόστε λα. Νοερα τὸν διακρύβροξε κί απ' τῆς ψυχῆς τὰ δάλα ἄφισε νά τῆς φύγει σ' ἕνα πένθιμο ὄνο—σὶ μοιρολοῦ στή χαμέρη νερότη—ὀ τέχρος:

« Δέ θέληγε ἡ μοῖρα μας νά σμιέσωμεν ὀμάδι.....

Θάβ' ἡ ψυχὴ μου νά σέ βροῖ χαρούμενη στὸν "Αἰθ....

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

ΕΞΗΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

GUY DE MAUPASSANT

Ο ΛΥΚΟΣ

Νά τί μᾶς διηγήθηκε ὁ γέρω -Μαρκήσιος Ντ' Ἀρβίλ, ὕστερα ἀπ' τὸ φαί στὸ Σαιν' Ἰβέρτ, στὸ σπίτι τοῦ βαρῶνου ντέ Ρεβέλ.

Ἐίχανε κυνηγήσει ἕνα λάφι τῆ μέρα κείνη. Ὁ μαρκήσιος ἦταν ὁ μόνος ἀπ' τοὺς καλεσμένους, ποῦ δὲν εἶχε λάβει μέρος σ' αὐτὴ τῆ καταδίωξη, ποτὲς τοῦ δὲν κυνηγοῦσε.

Σ' ὅλη τῆ διάρκεια τοῦ φαγεῦ δέ μιλῆσανε παρὰ γιὰ τὸ κυνήγι. Ἡ γυναίκες μάλιστα δειχνανε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὲς αἰμοχαρεῖς διηγήσεις ποῦ ἦταν σχεδὸν ἀπίστευτες, κί οἱ ῥητόροι παρίσταναν τίς προσβολὲς καὶ τὲς μάχες τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ ζῶα, ὑψόνοντας τὰ χέρια καὶ ὄλ' αὐτὰ τὰ διηγώντανε μὲ βροντώδικη φωνή.

Ὁ Κορ Ντ' Ἀρβίλ, μιλοῦσε ὀμορφα, μὲ λίγη ποιησ', λίγο βραχνά, καὶ ἱκανοποιοῦσε ὅλους. Εὐχαριστιότανε νά ἐπαναλαβαίνη ὄσο τὸ δυνατό συχνότερα αὐτὴ τὴν ἱστορία, γιὰ τὴ διηγότανε χωρὶς παύση, χωρὶς νά διατάσῃ γιὰ τὲς λέξεις ποῦ ἔπρεπε νά μεταχειριστῆ μὲ πιτηδειοσύνη, γιὰ νά κάμῃ ἐντύπωσι.

—Κύριοι, ἐγὼ ποτὲς μου δὲ κυνήγησα, ὁ πατέρας μου λιγώτερο ὁ παππῆς μου λιγώτερο ἄκόμα, καὶ ἄκόμα λιγώτερο ὁ προπάππος μου. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἦτανε γιὸς ἐνοῦς ἀνθρώπου ποῦ κυνήσε περισσότερο ἀπ' ὅλους σας. Ἀπέθανε στὰ 1764 καὶ θά σᾶς ξη-

γήσω πῶς.

Τὸν ἔλεγετε Γιάννη, ἦτανε παντομένοσ πατέρας ἐνοῦς καὶ μόνου παιδιοῦ τοῦ προπάππου μου καὶ κατοικοῦσε μὲ τὸ δευτερότοκο τὸν ἄδερφὸ τοῦ Φρανσοῦ Ντ' Ἀρβίλ τὸ πύργο τῆς Λυρζίνης ποῦ βρισκῆται στή μέση τοῦ δάσους.

Ὁ Φρανσοῦ Ντ' Ἀρβίλ εἶχε μείνει ἐλεύθερος ἀπ' τὴν ἀγάπη ποῦ αἰστανότανε γιὰ τὸ κυνήγι. Κυνηγοῦσανε μαζί κί οἱ δυὸ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, χωρὶς νά ξεκουραστοῦνε καθόλου, χωρὶς νά σταματήσουν, χωρὶς νά πληξοῦνε.

Δὲν ἀγαποῦσαν παρὰ τὸ κυνήγι, δὲν καταλάβαιναν παρὰ αὐτὸ γιαντὸ μιλοῦσανε κί γιαντὸ ἀνάεναν.

Ἐίχανε ὀικωμένο βαθιά στή καρδιά τους αὐτὸ τὸ φοβερὸ τὸ πάθος. Αὐτὸ τοῦς ἀναξωσογονοῦσε, τοῦς εἶχε κροῖψει καὶ δὲν ἄφηνε τόπο γιὰ κανένα ἄλλο αἶσθημα.

Τῶχανε ἀπαγορεύσει νά τοὺς ἀνησυχοῦνε, γιὰ ὀποιοδῆποτε λόγο τὴν ὥρα τοῦ κυνηγιοῦ. Ὁ προπάππος μου γεννήθηκε τὴν ὥρα ποῦ ὁ πατέρας μου κυνηγοῦσε μὲ ἄλεπου, κί ὁ Γιάννης Ντ' Ἀρβίλ δὲν ἄφηνε τὸ κυνήγι τοῦ παρὰ βλαστήμη εἰ: Αὐτὸς ὁ παλιᾶνθρωπος μπορούσε νά περιμένῃ λίγο!

Ὁ ἄδερφός τοῦ ὁ Φρανσοῦ εἰδειχνε περισσότερο πάθος ἀπὸ αὐτὸν στὸ κυνήγι. Μὲ τὰ χαράματα πῆγαινε νά ἐπιθεωρήσῃ τοὺς σκύλους ὕστερα τ' ἄλογα καὶ ὕστερα κυνηγοῦσε τὰ παλιὰ γύρω στὸ πύργο ὡς σὴν ὥρα ποῦ θά πῆγαινε νά κυνηγήσῃ κανένα ἀγρίμι.

Τοὺς λέγανε στὸ τόπο τους: ὁ Κορ Μαρκήσιος καὶ ὁ Κορ δευτερότοκος. Οἱ εὐγενεῖς τότες δὲν μοιάζανε μὲ τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς μας ποῦ θέλονε νά κατιστήσουνε στοὺς τίτλους μὲ ἰεραρχία διὰδεχτική γιὰ τὸ γένος τοῦ μαρκήσιου δὲ γίνεται πειὰ κόμης, οὔτε ὁ γιὸς τοῦ ὑποκόμη βαρῶνος, οὔτε ὁ γιὸς τοῦ στρατηγοῦ εἶναι συνταγματάρχης ἀπ' τῆς μάνας του τῆ κοιλιᾶ. Ἀλλὰ ἡ μικροφιλοδοξία ρδίζε κί αὐτῆ γιὰ τὴν ἰστορία.

Ξαναγυρίζω στοὺς προγόνους μου.

Ἦσαν καθὼς φαίνεται ὑπερβολικὰ ψηλοῖ, ἀδύνατοι, τριχάτοι, κί ὀρημτικοὶ σὰ παλιμάκια. Ὁ μικρότερος ποῦταν ψηλότερος ἀκόμα ἀπ' τὸ μεγάλο εἶχε μὲ τόση δυνατὴ φωνὴ ποῦ ἂν ἀκούσωμε τῆ παράδοση ποῦ γιαντὴν ὑπερηφανευόταν ὄλα τὰ φύλλα τοῦ δάσους κουνούσανε σὰν ἐφῶναζε.

Κί ὅταν στὴ σέλλᾶ καθίζανε κί οἱ δυὸ τους γιὰ τὸ κυνήγι ἦταν μὲ ἐξαιρετικὴ ἀπόλαση νά βλέπῃ κανέ-

νας αὐτοὺς τοὺς δυὸ γίγαντας νά ἱππεύουνε.

Στὴ μέση λοιπὸν τοῦ χειμῶνα τοῦ 1764 μεγάλες παγωνιὲς πιάσανε κί οἱ λύκοι ἀγριέψανε. Πειράζανε τοὺς χωρικοὺς ποῦχαν ἀργοπορήσει, τὴ νύχτα τριγυροῦσανε γύρω στὰ σπίτια οὐλοῦσαν ἀπ' τὸ βραῖλεμα ὡς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιοῦ κί ἐρημῶναν τίς στάνες ἀπὸ τὰ ζῶα τους.

Κί ὕστερ' ἀπὸ λίγο μὲ φήμη ξαπλώθηκε. Μιλοῦσανε γιὰ ἕνα γίγαντιο λύκο μὲ τριχὰ γροῖς, ποῦ πλησίαζε στ' ἄσπρο, γιὰ ἕνα λύκο ποῦ χα φάει δυὸ παιδιά, κατακοματιόσει τῶνα χειρὶ μὲς γυναίκα καὶ πνίξει δια τὰ μιντρούκρια τῆς περιφερείας, ὅπου ἄφοβα ἔμπαινε σ' ὄλες τίς ἄδλες γιὰ νά πάει νά μωριστῆ κίτω ἀπ' τίς πόρτες.

Ὅλοι οἱ χωρικοὶ βεβαιῶνανε πῶς εἶχαν ἀκούσει τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ποῦσανε νά τροματῶνουν οἱ λύκοι. Καὶ σιγά - σιγά εἶχε πιάσει ὄλη τὴν ἐπρχία. Ποῦς τολμοῦσε πειὰ νά βγῆ ὄξω μὲλις ἐβράδυναζε; τὸ σκοτάδι φαινόταν ἕνα μὲ τὴ μορφὴ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ζῴου.

Οἱ ἄδερφοὶ Ντ' Ἀρβίλ βεβαιῶνανε νά τὸν βροῦν καὶ νά τὸν σκοτώσουν καὶ διοργάνωσαν μὲγάλα κυνήγια στὰ ὀποῖα καλέτανε ὄλους τοὺς εὐγενεῖς τῆς χώρας. Μὰ ὄλα στὰ χαμένα πῆγαν. Ἄδικα στὰ δάση κυνηγοῦσανε, στὰ χαμένα ὄλους τοὺς θάμνους ἀνακίτωνε δὲν τὸν συναντοῦσανε ποῦθενά. Νά σκοτώσαν λύκος μὰ ὄχι κείνο! Καί, τὸ ζῶο, κίθε νύχτα ποῦ τὸ κυνήγι τέλειωνε σὶ γιὰ ἐκδίκασι ἢ σὲ μερικοὺς χωρικοὺς ἐπιτιμόταν ἢ καταςπάζε κανένα γιδοπόρβατο μὰ πάντα μακρὰ ἀπ' τὸ τόπο ποῦ τὸν ζητοῦσαν.

Ἄνα βράδυ στὸ τέλος, πῆκε στὸ σταῦλο τῶν χοίρων τοῦ πύργου ντ' Ἀρβέλ, κί ἔφραε τὰ ὄσο παχύτερα, τὰ περὶ διαλεχτὰ γαρούνια.

Οἱ δυὸ ἄδερφοὶ ἀναψαν ἀπ' ὀργὴ γιὰ τὴ θεωρήσανε αὐτὴ τῆ δουλειὰ σὰ μὲ πρόκλησι τοῦ τέρατος μὲ ἄμεση προσβολὴ μὲ περιφορῆσι. Ξαναρχίζανε κί ὄλες τὸν τὲς ἀνιχνευτικὲς δυνάμεις ποῦ τοὺς χαρκτηρίζαν σὰ συνηθισμένους νά παρακολουθοῦνε καὶ τὰ περὶ ἐπικίντυνα ζῶα καὶ ξαναρχίζανε κί πάλι τὸ κυνήγι τους μὲ τὴ καρδιά γεμάτη ἀπὸ μανία.

Ἀπὸ τὴν ἀγῆ, ὡς τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἥλιος βασιλευε καὶ πορφύρωνε πίσωθε του τὰ ψηλά γδυνὰ δέντρα κυνηγοῦσανε τ' ἀγρίμι χωρὶς νά βρισκουνε ποῦθενά τίποτα.

Κί οἱ δυὸ τέλος τορλοῖ ἀπ' τὴν ὀργή, καὶ καταλυπημένοι ξαναγυρίζαν ἀκλουθώντας τὸν ἴδιο δρόμο, ἀπὸ

ένα μονοπάτι τριγυρισμένο από θάμνους, και θύμωναν για ες γνώσας των που δεν ήσαν τίποτε μπροστά στο λύκο, ξάχνον ιρπαμένοι από ένα μυστηριώδες φόβο.

“Ο πρωτότοκος έλεγε:

— Αυτό εκεί το ζυφο δεν είναι καθόλου απ' τὰ σινηθισμένα. Θάλεγε κανέναν πως τρέψεται σ'έν άνθρωπος.

“Ο μικρότερος αποκρίθηκε:

Θάπρεπε ίσως ν' αγιάσουμε μιὰ σφαίρα με τή βοήθεια του ξαδέφρου μας του δεσπότη ή νά καλέσουμε κανέναν παππά νά κάμει διαδαστικό.

“Υστερα πόλασαν. “Ο Γιάννης πάλι ειπε.

— Κύταξε τόν ήλιο τὰ νάναι ματωμένος. “Ο μεγάλος δ' λύκος θα κάμει κάποιον κακό τή νύχτ' αυτή. Δεν είχε ακόμα τελειώσει τήν ομιλία και τ' άλλοδ του άφηνίσε τὸ δὲ άλλοδ του φρονισιά άρχισε νά μουγγρίζη.

“Ένα πλατό αλλάνι σκεπασμένο από ξερά φύλλα αναγόνταν μπροστά στὰ μάτια τους, κι' ένα γιγάντιο ζυφο γκριζό ήταν εξαπλωμένο πάνω, που μόλις τους είδε ξαφνίστηκε μέσα στο δάσος.

Κι' οι δύο άφήσανε ένα γουλιμό χαράς κλίνανε πάνω στο τράχηλο τῶν βραχιών των άλλων, και τὰ ρίξανε μπροστά μ' ένα σπρώξιμο μ' όλο τους τὸ σώμα μ' ένα τέθλιο διάστημα ξεθεβίζοντας τα τραβώντας τα, ξεπερπακίνοντας τα με τις φωνές, τις χειρονομίες, και τὰ σπιρούνιχ με τα όποια οι γεροί άνθρώπτες φρονισιάνσαν σ'έν νά άδηγοῦσαν τὰ βαρὰ ζυφα και νά τὰ σήκωναν ψηλά για νά πετάξουν.

Ήγγαιναν έτσι με τή κοιλιά προς τὸ χῶμα ξεσκίζοντας την, διατρέχοντας τὰς χαραδρες, σκιλώνοντας στὰ βουνά καταβαίνοντας στὰ βουνά ανεβαίνοντας στ' απόκημα μονοπάτια, σαλπίζοντας με τὰ θούκινι μ' όλη τή δύναμη τῶν πνεμονιῶ τους για νά προσκαλέσουνε τὸν άντρες και τους σκύλους των.

Και νά' μέσα στον έξωφρενικό τὸ δρόμο του δ' παππούς μου κτύπησε με τὸ κούτελο σ' ένα γιγάντιο κλώνο που τούσχησε τὸ κορνιὸ σὲ δύο, κι' έπεσε κοκκαλιασμένος νεκρός, πάνω στη γη ενθ' τ' άλλοδ του ξαφνιζότανε άρηνιασμένο στὸ πυκνὸ που σκέπαζε τὸ δάσος σκοτάδι. “Ο μικρότερος Ντ' Αρβίλ σταμάτησ' απότομα, πήδησε πάνω στη γη άρπαξε μέσα στα δύο του τὰ χέρια τὸν άδερφὸ του κι' είδε, αλλεξιμονος, πως τὰ μαλά του τρέχανε απ' τή κληγή μαζί με τὰ αϊματα.

Κάθησε τρέπες κοντὰ στὸ σώμα, ποσοδέτησε τὸ παραμορφωμένο και κταμιτωμένο τ' άδερφου του κεφάλι πάνω στὰ γονατά του, και περιμένε παρατηρώντας αὐτὴ τή σβυσμένη κι' άκίνητη τ' άδερφου του

τή μορφή. Και σιγά - σιγά ένας φόβος τὸν έπιασε ένα; άλλόιοτος φόβος που δεν τὸν είχε ως τὰ τώρα ναϊώσει, δ' φόβος για τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, δ' φόβος τῆς μοναξιάς, δ' φόβος για τὸ έρμησ τὸ άσος και πειδ' πολὸ, δ' φόβος για τὸ φανταστικό τὸ λύκο που έρχόταν νά κατασπαράξη τὸν άδερφὸ του για νά τοὺς εκδικηθῆ.

Τὸ σκοτάδι πυκνωσε και τὸ διαπεραστικό τὸ κρὸν έκανε νά τρίζουν τὰ δέντρα. “Ο Φρανσουά σηκώθηκε φρίττοντας, μὴ μπορώντας νά μείνει εκεί περισσότερο χρόνο και νοιῶθοντας τὸν έαυτὸ του έτοιμο νά τρελλαθῆ. Δεν άκουε πειδ' τίποτε οὔτε τὰ γουργιματα τῶν σκύλων οὔτε τὸν ήχο τῶ δουκίνιω, τὸ πᾶν ήταν άφανο στον άβρατο τὸν άρίζοντα κι' αὐτὴ ἡ λυπητερὴ σιωπὴ τῆς πηγωμένης βραδυάς είχε κάτι-τι τὸ φρικιαστικό και τὸ παράξενο.

“Αρπαξε μέσα στὰ σιδικρά του χέρια τὸ μεγάλο τοῦ Γιάννη τὸ κορμί, και τὸ ξάπλωσε φαρδὸ πλατὸ πάνω στη σέλλα για νά τὸ φέρη στο πόργι. “Υστερα άρχισε νά προχωρῆ σιγανὰ με τή ταρχαμένη σά μὴ μὴ εἶναι φηχὴ του και παρκολουθοῦμενος απ' τις πειδ' τρομερές κι' άπροσδόκητες οπτασιες.

Κι' απότομα μες στο μονοπάτι που ἡ νύχτα είχε εξαπλωθῆ μιὰ μεγάλη οκιά πέρασε. “Ηταν τὸ ζυφο. “Ένας κλόνισμος έσυντάραξε τὸ κηνηγὸ κάτι-τι τὸ κρὸν σὰ μιὰ σταγόνα νεροῦ γλύστρησε κατὰ μικρος στὰ νεφρά του, και καθὼς ένας ποῦνε πουλημένος στὸ διάολο, καλόγερος, έκαμε ένα μεγάλο σταυρὸ παραμένος για τὸν τρομεροῦ τριγυριστὴ τήν άπόσπρη τήν έπιστροφή. μὰ τὰ μάτια του πέσανε πάλι στοῦ άφυχο τὸ σώμα τὸ πληγιασμένο μπροστά του κι' άξαφνα πηγαίοντας απότομα από τὸ φόβο στήν όργη μιὰ λύσσα άχαλίνωτη τὸν έπιασε.

“Ετοιῶσε τότες τ' άλλοδ του κι' ώρμησε πίσω απ' τὸ λύκο.

Ακόμα και τ' άλλοδ του φαινόταν έμφυχωμένο με δύναμη, και ζήλο άπίστευτο. “Εκάλπαξε με τὸ λαιμὸ τεντωμένο ίσια μπροστά στον τάφτοντας πῶνω στὰ δέντρα και στοὺς βράχους, με τή κεφαλή και τὰ πόδια του νεκροῦ ριγμένα απ' τή μια και τήν άλλη τή μεριά τῆς σέλλας.

Κι' άξίφρα ζυφο και καθάλαρης δγήκην δὲω απ' τὸ δάσος κι' ώρμησανε μέσα σὲ μιὰ κοιλάδα τήν ώρα που τὸ φεγγαράκι σιγοπροδύβαινε από τή κορφή τῶν βουνῶν. Αδὲ ή κοιλάδα ήτανε κεραυδίκη, κλειστὴ από τεράστιους βράχους και ίσως και χωρίς πέρασμα, κι' δ' λύκος μποδισμένος ξαναγέρισε.

“Ο Φρανσουά τότες άφήκε μιὰ κραυγὴ χαράς που ἡ ήχώ τήν ξαναπανάλασε σ'έν παραταμένο κρότο όροντης, ύστερα κάτσε απ' τ' άλλοδ

του πήδηξε με τὸ μεγάλο του τὸ μαχαίρι μεσ' στο χέρι.

Τὸ ζυφο με τὰς τρίχες ανορθωμένες, τὸ σώμα κολλουριασμένο τὸν περιέμενε τὰ μάτια του λάμπανε στο σκοτάδι σὰ δυὸ αστέρια λαμπερά.

Μὰ πριν πιωστή με τὸ ζυφο δ' δυ νατὸς δ' κωνηγὸς έπιασε τὸν άδερφου του τὸν κάθησε πάνω σ' ένα βράχο και ύποβαστάζοντας τὸ κεφάλι του με πέτρες που ήταν πειδ' ένα κομματι αίμα τῶ φώναζε μέσα στ' αὐτὴ σ'έν νά μιλοῦσε σὲ κανένα κουφὸ: Κύτταξε, Γιάννη, κύτταξε, έδω.

“Υστερα ρίχτηκε πάνω στο τέρως. “Ενοιῶθε στὸν έαυτὸ του τή δύναμη νά ρίξη κάτω ένα βουνὸ νά σπῆσει σιδερα στὰ χέρια του. Τὸ ζυφο θέλησε νά τὸν διακιάση, μὰ αὐτὸς είχε άρπάσει απ' τὸ λαιμὸ χωρὶς μάλιστα νά μπροδέση νά χρησιμοποιήση τὸ μαχαίρι του, και τὸ έπνιγε σιγανὰ ακοῦοντας νά σταματᾶ ἡ άναπνοή του μες στο λαιμὸ του και τὰ χτυπήματα τῆς καρδιάς του. Και γελοῦσε μ' απόλαψη, μ' έκσταση σφιγγοντας όλο και περισσότερο τὸ τρομερὸ του σφιχταγκάλιασμα και φωνάζοντας μεσ στη παραφορὰ και τὸν ένθουσιασμόν.

Κύτταξε Γιάννη, κύτταξε! Κάθε άντιστάτη τέλειωσε και τὸ σώμα τοῦ λύκου είχε γίνει πλαδαρὸ. “Ητανε νεκρός.

Γότα δ' Φρανσουά πέροντας τον μέσα στήν άγκαλιά ήρθε και τὸν έριξε μπροστά στὰ πόδια τοῦ μεγαλυτέρου άδερφου του, και με μιὰ φωνή συγκινητικὴ: Νά, νά, νά. μικρὸ μου Γιάννη, δὲς τονε!...

“Υστερα ξανάθεσε πάνω στη σέλλα τὰ δύο νεκρά τὰ σώματα πάνω στ' άλλο και ξεκίνησε.

Γόρισε στο πύργο γελώντας και κλαίοντας μαζί όπως δ' Γκαρκαντούας στή γεννηση του Πανταγκρουέλ, άφίνοντας φωνές θριάμβου και χτυπώντας τὰ πόδια απ' τή χαρὰ διηγούμενος τὸ θάνατο τοῦ ζυφου, άνα στενάζοντας και ξεριζόνοντας τὰ μαλιά διηγούμενος τὸ θάνατο τ' άδερφου του.

Κι' όταν αργότερα ξαναμιλοῦσε για τή μερὰ αὐτὴ τήν άνάφερε με δάκρυα στὰ μάτια: έν μοναχὰ δ' δυστυχισμένος Γιάννης μποροῦσε νά με δῆ νά πνιγο τὸ λύκο θά πέθαινε ευχαριστημένος. Είμαι θεθαίος.

“Η χήρα τοῦ παππου μου άνάφερε τὸ γοῦδ της με τὸ φόβο τοῦ κωνηισου που μεταβιβάστηκε ως έμένα.

Κι' δ' μαρκήσιος Ντ' Αρβίλ σίωπησε Κάποιος ρώτησε.

Αὐτὴ ἡ ιστορία είναι μυθιστόρημα δὲν εἶναι ἄνοι;

Σὰς όρκίζομαι πως εἶν' αληθινὴ απ' τή μια ως τήν άλλη άκρη. Μιὰ κυρία τότες με μιὰ φωνὴ λεπτὴ και γλυκειά ειπε.

— Αδιαφορο νάχη κανεις τέτοια κἀθ' είναι όμορφο.